

Arrest

nr. 340 595 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MANZANZA MANZOA
Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de gemeente GRIMBERGEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Grimbergen van 3 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2025 met referentenummer 130891.

Gelet op de beschikking van 30 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MANZANZA MANZOA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 januari 2025 een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Grimbergen (hierna: de gemachtigde van de burgemeester) trof op 3 juli 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 9 juli 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

~~aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 08-01-2025 werd ingediend door:~~

~~Naam: K.(...) M.(...)~~

~~Voorna(a)m(en):~~

~~Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)~~

~~Geboortedatum: (...)~~

~~Geboorteplaats: K.(...) (Kongo (Rep.))~~

~~Identificatienummer in het Rijksregister : (...)~~

~~Verblijvende te /verklaart te verblijven te: (...)~~

~~om de volgende reden geweigerd.;~~

~~De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. ~~Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot.....(dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.~~~~

~~De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.~~

~~Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: ouderlijk gezag incl. recht van bewaking en daadwerkelijke zorg~~

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.~~

~~(...)"~~

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen: *“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”*

2.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 25 augustus 2025 in kennis werd gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij heeft nagelaten om het administratief dossier neer te leggen en dat er eveneens geen nota met opmerkingen werd ingediend.

2.4. Artikel 39/59, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat, indien verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door verzoeker vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

“Attendu que la partie adverse motive sa décision comme suit :

En ce que ;

Betrokkene heft niet binenen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van mer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie;

Volgende gevraagd documenten werd niet overgemaakt : ouderlijke gezag incl recht bewaking en daadwerkelijke zorg ;

Alors que

I. Première branche Violation de l'article 40 TER

Art. 40ter.[1 § 1er. Est considéré comme un Belge ayant fait usage de son droit de libre circulation et de séjour: le Belge qui, après avoir séjourné effectivement dans un autre Etat membre de l'Union européenne

conformément à l'article 21 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, revient s'établir sur le territoire du Royaume.

Les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, et les autres membres de la famille visés à l'article 47/2 d'un Belge qui a exercé son droit de libre circulation et de séjour sont soumis aux mêmes dispositions que les membres de la famille d'un citoyen de l'Union visés au chapitre 1er ou au chapitre Ibis, pour autant que les conditions suivantes soient remplies:

1° la vie familiale s'est développée ou consolidée pendant le séjour effectif du Belge et du membre de la famille dans un autre Etat membre de l'Union européenne; et

2° les membres de la famille rejoignent ou accompagnent le Belge sur le territoire du Royaume; et

3° la vie familiale n'a pas pris fin avant l'entrée du membre de la famille sur le territoire du Royaume ou avant l'introduction de la demande d'octroi d'un droit de séjour en vertu du présent article.

§ 2. Les dispositions de ce chapitre s'appliquent aux membres de la famille suivants d'un Belge qui n'a pas exercé son droit de libre circulation et de séjour conformément à l'article 21 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne ou qui ne remplissent pas les conditions prévues au § 1er:

1° les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 2°, pour autant qu'ils accompagnent ou qu'ils rejoignent le Belge ouvrant le droit au regroupement familial;

2° les descendants directs du Belge ou de son conjoint ou du partenaire enregistré visé à l'alinéa 1er, 1°, âgés de moins de dix-huit ans ou qui sont à leur charge dans le pays de provenance ou d'origine, pour autant qu'ils accompagnent ou qu'ils rejoignent le Belge ouvrant le droit au regroupement familial. Le descendant direct qui n'a pas encore atteint l'âge de dix-huit ans doit prouver que le Belge ou son conjoint ou partenaire enregistré, exerce l'autorité parentale sur lui, y compris le droit de garde. Si l'autorité parentale est partagée, il doit également prouver que l'autre titulaire de l'autorité parentale a donné son accord. Lorsque le Belge, son conjoint ou le partenaire enregistré ne peut apporter la preuve de l'autorité parentale par des documents officiels conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé ou aux conventions internationales portant sur la même matière, le ministre ou son délégué tient compte d'autres preuves valables produites à cet égard;

3° les ascendants directs au premier degré qui exercent l'autorité parentale, y compris le droit de garde, sur un Belge mineur, pour autant qu'ils accompagnent ou rejoignent le Belge mineur sur le territoire et s'en occupent effectivement et à condition qu'ils prouvent leur identité au moyen d'un document d'identité valable.

-En l'espèce, le requérant lors de son RDV à la commune de Grimbergen a communiqué, l'acte de naissance de sa fille, son passeport, ses photos ;

Par la suite, il a communiqué preuve de paiement de l'internat de sa fille Brittany Lumière ; Il a aussi produit une attestation de l'internat qui confirme que depuis 2022, c'est le requérant qui supporte l'entretien et l'éducation de B.(...) ;

Attendu que ces différentes preuves justifient l'octroi d'un séjour de membre de la famille d'un citoyen européen pour le requérant ;

Qu'en effet, le nouvel article 40 ter parle de s'occuper effectivement de l'enfant ;

Le fait que B.(...) L.(...) ne soit pas inscrite à l'adresse de son papa ne peut à lui seul suffire pour exclure le droit de son père au regroupement familial ;

-Attendu que la partie adverse viole le prescrit de l'article 40 ter ;

Étant donné que le requérant démontre s'occuper de son enfant, outre l'attestation de l'internat, il avait produit la preuve de paiement de l'internat ;

-Le photos de l'enfant avec son père ainsi que sa fratrie, lors de sortie ou encore de vacances ;

-Que par conséquent, le lien de dépendance est prouvé ;

Sur les différentes photos, on voit bien le lien d'affection qu'il existe entre elle et son père ;

Que le fait que ses parents soient séparés ne peut être de nature à l'empêcher de jouir des droits fondamentaux des citoyens européens ; dès lors qu'il a été démontré à suffisance que le requérant s'occupe de sa fille ;

Il s'agit du travail ordinaire d'un papa présent dans la vie de sa fille ;

-Par ailleurs, la décision attaquée viole la jurisprudence européenne qui dispense ce qui suit, le lien familial entre un parent et son enfant mineur est présumé (CEDH 28 novembre 1996 Almut contre pays bas , 2 novembre 2010, Certife Yigit contre Turquie gc 94 , ce n'est qu'en raison de circonstances tout à fait exceptionnelles que l'on y pourrait considérer que cette vie familiale a cessé d'exister CEDH 19 février 1996, Gul contre Suisse , 21 décembre 2001, sen contre Pays-Bas, 28 ;

-Attendu qu'en motivant la décision telle quelle la partie adverse n'a pas motivé à suffisance en quoi cette présomption devrait être renversée ; arrêt du 6 octobre 2021 n°261 743;

Attendu qu'en l'espèce le requérant a apporté des preuves suffisantes de son attachement à sa fille et du lien de dépendance entre lui et sa fille dès le 14 janvier 2025;

L'attestation de l'internat ainsi que des photos et des virements bancaires sont largement suffisants ;

Attendu que ces documents avaient été déposés en date du 14 janvier 2025 ;

Que toutefois, la partie adverse en fait fi en disant qu'elle n'a jamais reçu, la preuve de l'entretien quotidien de l'enfant, ni d'un droit d'hébergement , ni même d'une autorité parentale;

Attendu que ce courrier est largement suffisant et que les photos ainsi que les versements confirment la réalité de la relation et que le requérant s'occupe effectivement de son enfant ;

Attendu que le fait qu'il ne vive pas sous le même toit n'a aucune incidence sur la réalité de la relation ; que ce raisonnement est une atteinte à l'intérêt supérieur de l'enfant qui n'aurait pas le droit d'avoir un père qui puisse bénéficier d'un séjour illimité ;

Par conséquent, cette décision est mal motivée et viole le prescrit de l'article 40 ter ainsi que le principe de la motivation des actes administratifs ;

Il -ème moyen Violation de l'article 20 TUFUE

Aussi, le fait d'exclure le requérant de son droit à un séjour en tant que membre de la famille d'un citoyen européen est contraire aux principes du droit commun qui exige que les pères et les mères contribuent aux besoins de leurs enfants ;

Attendu qu'il est à noter que l'article 20TFUE prévoit qu'un droit de séjour est prévu pour le membre de la famille du citoyen européen sous peine de méconnaître l'effet utile de la citoyenneté de l'union si comme conséquence de ce refus d'un tel droit priverait le citoyen européen de ses droits ;

Qu'en effet, dans l'arrêt ZAMBRANO

-Article 20 TFUE octroi un droit de séjour au titre du droit de l'Union à un enfant mineur sur le territoire de l'État membre dont cet enfant a la nationalité indépendamment de l'exercice préalable par celui-ci de son droit de libre circulation sur le territoire des États membres et il octroi, dans les mêmes circonstances, d'un droit de séjour dérivé à l'ascendant, ressortissant d'un État tiers, qui assume la charge de l'enfant mineur - Conséquences du droit de séjour de l'enfant mineur sur les exigences à remplir, au regard du droit du travail, par l'ascendant de ce mineur, ressortissant d'un État tiers.

-L'arrêt Zambrano dit le droit et indique que les parents de citoyens en bas âge tirent directement du traité un droit au séjour et au travail dans le pays dont l'enfant a la nationalité. Cela implique notamment que le droit de séjour des auteurs d'enfants belges ne peut plus dépendre du pouvoir discrétionnaire de l'administration, comme c'était le cas jusqu'ici, via l'application de l'article 9bis de la loi sur le séjour ;

-Attendu qu'il faut constater que la motivation de la partie adverse est fautive lors qu'elle ne tient pas compte de l'application de l'arrêt Zambrano et décide de refuser un titre de séjour illimité sur le territoire européen, alors que les éléments objectifs du dossier démontrent le lien entre le requérant et son enfant;

Cet arrêt souligne le droit au séjour des ascendants des citoyens européens et leur droit au travail ;

Attendu qu'en refusant d'accorder injustement le séjour illimité au requérant, la partie adverse viole l'article 20TFUE puisqu'il prive la citoyenne mineure Brittany Lumière a disposé d'un entretien pour son père de droits plus favorables alors que l'affection et le lien qui existe entre elle et son père n'est plus à démontrer;

En effet, cette décision prétend clairement qu'il n'y a pas de preuves de lien existant entre elle et son papa, qu'il n'y a pas de trace d'une quelconque garde ou d'un quelconque entretien de son papa;

-Attendu qu'il s'agit d'une violation de l'intérêt supérieur de l'enfant, art 3 et art 9/ qui précisent que Les Etats parties respectent le droit de l'enfant séparé de ses deux parents ou de l'un d'eux d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à l'intérêt supérieur de l'enfant.

Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale.

III. Troisième branche Violation de l'article 8 CEDH

1. Attendu que la partie adverse ignore la vie privée et familiale du requérant et lui dénie le droit d'avoir un lien avec sa fille puisque sa maman répond déjà aux besoins de l'enfant ;

2. Que l'enfant n'est pas exclusivement à charge de son père ;

Toute personne a droit au respect « de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance » mais organise un régime de restrictions si celles-ci sont « prévues par la loi » et « nécessaires, dans une société démocratique

Ce principe est applicable dans le cas d'espèce. La jurisprudence actuelle des tribunaux et cours belges respectent ce principe ;

Dans un arrêt du C.C.E., 21 octobre 2016, n° 176.729, la décision de la partie adverse de ne pas laisser accès à la frontière et l'expulsion d'un étranger de longue durée doit faire l'objet d'un examen aussi rigoureux que possible de la cause au regard de la vie privée ;

Et ceci, en vertu des obligations positives incombant aux autorités belges, l'Office des Etrangers doit évaluer, lorsqu'il adopte un ordre de quitter le territoire, l'impact de l'éloignement sur la vie privée et familiale de l'intéressé en vue de ménager un juste équilibre entre les intérêts privés et publics concurrents. Le cas échéant, il incombera aux autorités de ne pas procéder à l'expulsion de l'intéressé.

Attendu que cet examen rigoureux de la non-violation de l'article 8 CEDH doit aussi se faire dans le cadre d'une décision de refus d'accès au territoire et d'éloignement d'une personne étrangère en séjour irrégulier ;

Attendu que le requérant s'est vu notifié une décision de refus de séjour de plus de trois mois; Que par conséquent, il peut se prévaloir d'un examen rigoureux et sérieux de sa situation personnelle ;

Par conséquent, dans certaines circonstances les états concernés doivent effectuer un test de proportionnalité permettant d'établir le respect des intérêts en jeu. Les Etats ont l'obligation négative de ne pas éloigner un étranger, qu'il soit en séjour régulier ou non s'il existe un risque sérieux de violation de sa vie privée ;

Attendu que l'état l'article 8 de la Convention ne protège pas seulement les relations familiales sensu stricto qui seraient affectées par la mesure d'éloignement mais également les « relations personnelles, sociales et économiques qui sont constitutives de la vie privée de tout être humain » Ainsi que l'énonce la Cour :

« Dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. ».

Par conséquent, dès que l'existence d'une vie privée et/ou familiale est avérée, l'ingérence se déduit de la mesure de refus d'accès au territoire et à l'expulsion de l'étranger. Le fondement légal ainsi que l'objectif légitime, à savoir la défense de l'ordre public, ne pose généralement pas de problème. Les autorités doivent alors opérer une mise en balance des intérêts publics et privés en présence, intérêts en tension du fait de l'objectif légitime qu'ont les Etats de contrôler l'éloignement des étrangers « en vertu d'un principe de droit international bien établi » et la protection effective des droits fondamentaux.

-Application dans le cas d'espèce, le requérant vit en Belgique depuis de nombreuses années et que sa fille Brittany Lumière est née en Belgique et y vit avec sa famille et qu'elle est citoyenne belge ;

Attendu que le requérant conserve des liens effectifs avec sa fille, malgré sa séparation avec la maman de l'enfant ;

Contrairement aux écrits et à l'analyse de la partie adverse, le requérant a une vie privée et familiale effective en Belgique, bien connue d'elle ;

Que le refus de lui accorder un séjour illimité n'est nullement fondé en fait ni en droit;

-Dans l'arrêt précité du CCE du 16 octobre 2016 le test de proportionnalité est exigé ;

Il est du devoir des autorités belges de constater la réalité de la vie privée du requérant

Ainsi que la Grande Chambre de la Cour EDH l'a rappelé à la Belgique dans l'affaire Paposhvili.

- Cour eur. D.H., arrêt Paposhvili c. Belgique (Grande Chambre), 13 décembre 2016.

- Cour eur. D.H., arrêt Butt c. Norvège, 4 décembre 2012.

- Cour eur. D.H., arrêt Darren Omoregie et autres c. Norvège, 31 juillet 2008.

- Cour eur. D.H., arrêt Üner c. Pays-Bas (Grande Chambre), 18 octobre 2006.

Que cette position est une violation du principe de proportionnalité ; Par conséquent, la décision querellée viole le principe de proportionnalité en ce que selon la doctrine ce principe requiert qu'une relation d'adéquation, c'est-à-dire une relation raisonnable, existe entre la décision et les faits qui la justifient compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir. En d'autres termes, il requiert que l'autorité se limite à ce qui est nécessaire pour satisfaire l'intérêt général dont elle a la charge de sorte que, lorsque plusieurs mesures appropriées sont envisageables, il convient de recourir à la moins contraignante. (PAPADOPOULOU, Principes généraux du droit et droit communautaire, Bruylant, 11 11 1996, chap. IV, pp 243) ; Or, cette relation fait défaut à la décision querellée lorsqu'elle décide de refuser un séjour illimité au requérant sur le territoire belge :

Qu'ainsi donc la partie adverse a failli à son devoir de bonne administration qui exige de prendre en considération tous les éléments de la cause avant de statuer, en raison de tous les articles précités en matières de notification et sur le fond ; Qu'en tout état de cause cette décision de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Attendu qu'en vertu de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, les décisions prises en vertu de la loi du 15 décembre 1980 doivent être motivés ; Attendu que motiver une décision, c'est expliquer, c'est exposer les raisonnements de droit et de fait, le syllogisme qui sert de fondement, c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle adresse ; que le but de cette règle est non seulement de contraindre l'administration à se justifier envers l'administré mais, également par la même, de l'astreindre à fournir au Juge une base solide à son contrôle de légalité (D. Lagasse, loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, JT, 1991, page 737) ; L'obligation de motiver adéquatement tout acte administratif qui découle de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement de la décision ; De ce qui précède les éléments de droit et de fait sont totalement incorrects ;"

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een 'Vreemdelingen Info Stappenplan' van 11 juni 2024 waarop de door hem voor te leggen bewijsstukken worden vermeld, zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), een document van de gemeente Grimbergen waarop vermeld wordt welke documenten hij moest meenemen naar zijn afspraak bij de dienst vreemdelingenzaken, de geboorteakte van zijn Belgische minderjarige dochter, foto's van zichzelf met zijn Belgische minderjarige dochter en zijn andere kinderen, een e-mail aan de dienst vreemdelingenzaken van de gemeente Grimbergen, overschrijvingen aan het internaat waar zijn Belgische minderjarige dochter verblijft, een attest van dat internaat waarin wordt verklaard dat hij de kosten draagt, een kopie van zijn identiteitskaart en foto's van een vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 31 oktober 2016 (Verzoekschrift, bijlagen 3-12).

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de mate dat hij niet specificeert welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

3.3. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavig geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de burgemeester zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van het proportionaliteitsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:
"§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing volgende passage aangekruist:

"De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie

(...)

Betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie.

Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: ouderlijk gezag incl. recht van bewaking (sic) en daadwerkelijke zorg"

De gemachtigde van de burgemeester is aldus overgegaan tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat volgens hem geen bewijs werd overgelegd van het feit dat verzoeker het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaking heeft en de daadwerkelijke zorg draagt over zijn Belgische minderjarige dochter, in functie waarvan hij een aanvraag voor een verblijfskaart indiende.

3.8. Uit de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 8 januari 2025 (Verzoekschrift, bijlage 4) blijkt dat verzoeker zijn aanvraag indiende in functie van zijn Belgische minderjarige dochter. In dit document wordt bevestigd dat verzoeker een geboorteakte, een Congolees paspoort en een betalingsbewijs van de retributie voorlegde en dat hem gevraagd werd om

“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 08-04-2025, de volgende documenten over te leggen. Ouderlijk gezag incl. recht van bewaring en daadwerkelijke zorg (...).”

3.9. Het staat niet ter discussie dat verzoeker zich beroept op het verblijfsrecht zoals voorzien in het door hem geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet, meer in het bijzonder artikel 40ter, § 2, 3° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

3.10. Om het gevraagde verblijfsrecht erkend te zien, dient het familielid dat zich beroept op artikel 40ter, §2, 3° van de vreemdelingenwet over te maken. Dit blijkt duidelijk uit de wetsbepaling. Zo moet het familielid in de eerste plaats een geldig identiteitsdocument voorleggen en moet hij de (rechtstreekse) verwantschapsband (in eerste graad) aantonen met de minderjarige Belgische referentiepersoon (door middel van een geboorteakte). Tevens dient hij aan te tonen dat hij het ouderlijk gezag, inclusief het recht van bewaring, uitoefent én dat hij de daadwerkelijke zorg opneemt voor de minderjarige Belgische referentiepersoon.

3.11. In een eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij bij zijn afspraak bij de gemeente Grimbergen zijn paspoort neerlegde, de geboorteakte van zijn dochter en foto's en dat hij naderhand een bewijs had aangeleverd dat hij de kosten betaalt van het internaat van zijn dochter, samen met een getuigschrift van het internaat (zie Verzoekschrift, bijlagen 7, 9 en 10).

Volgens verzoeker volstaan deze documenten om een afhankelijkheidsband en een affectieve relatie aan te tonen. Bijgevolg meent hij in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht als familielid op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat het gegeven dat hij niet onder hetzelfde dak woont dan zijn dochter en dat hij niet langer een koppel vormt met de moeder van geen belang is. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de burgemeester niet langer kan voorhouden geen bewijs te hebben ontvangen van het ouderlijk gezag, van het recht van bewaring of van de dagelijkse zorg voor het kind.

3.12. Bij gebrek aan een administratief dossier kan niet worden achterhaald welke stukken verzoeker precies ter adstructie van zijn aanvraag van 8 januari 2025 had overgemaakt aan de gemachtigde van de burgemeester van Grimbergen. In toepassing van artikel 39/59, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden daarom de door verzoeker vermelde feiten voor bewezen gehouden. Verzoeker somt in zijn middel de stukken op die hij had neergelegd en is ervan overtuigd dat deze volstaan om het verblijfsrecht erkend te zien. Bijgevolg wordt bewezen geacht dat verzoeker deze documenten, die hij ook als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, wel degelijk in het kader van zijn aanvraag had neergelegd.

Verzoeker betoogt dat uit de in punt 3.10. genoemde stukken voldoende blijkt dat hij een affectieve en financiële band heeft met zijn dochter, maar hij betwist als dusdanig niet dat hij geen officiële stukken had overgemaakt waaruit duidelijk kan worden opgemaakt dat hij over het ouderlijk gezag beschikt over de Belgische minderjarige referentiepersoon, met inbegrip van het recht van bewaring. Tevens blijkt niet duidelijk of hij concrete gegevens had aangereikt waaruit blijkt dat hij de daadwerkelijke zorg opneemt voor de minderjarige referentiepersoon.

De documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, zoals de foto's met zijn dochter en de andere gezinsleden en de attesten waaruit blijkt dat hij de kosten voor haar internaat draagt, kunnen eventueel een indicatie vormen van affectieve en financiële banden met de referentiepersoon, maar vormen zeker geen sluitend bewijs van het gegeven dat hij beschikt over het ouderlijk gezag en/of het recht van bewaring. Uit deze gegevens kan evenmin duidelijk worden afgeleid dat hij instaat voor de daadwerkelijke zorg voor zijn minderjarige dochter. Nochtans zijn deze elementen cruciaal om in aanmerking te komen voor het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, §2, 3° van de vreemdelingenwet.

3.13. Als bijlage bij zijn antwoord van 21 augustus 2025 op de beschikking van de griffie houdende vaststelling van het rolrecht voegde verzoeker, naast zijn betalingsbewijs, amateuristisch genomen foto's van een vonnis van de familierechtbank van Brussel van 31 oktober 2016. Daargelaten de vraag of dit stuk alsnog in de debatten kan worden betrokken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij dit document ter

gelegenheid van zijn aanvraag van 8 januari 2025 had voorgelegd aan de gemachtigde van de burgemeester van Grimbergen.

3.14. Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de burgemeester van Grimbergen onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door vast te stellen dat de *“gevraagde documenten (...) niet (werden) overgemaakt”*. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de beslissing gebrekkelijk gemotiveerd is of een schending uitmaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

3.15. In zijn tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het VWEU. Verzoeker brengt de rechtspraak van het Hof van Justitie in herinnering met betrekking tot het afgeleid verblijfsrecht in hoofde van ascendanten van Unieburgers. Verzoeker uit kritiek op de beoordeling van de afhankelijkheidsband tussen hem en zijn dochter en meent dat het hoger belang van het kind met de voeten wordt getreden.

3.16. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen onderzoek inhoudt van de grondvoorwaarden van artikel 40ter, §2, 3° van de vreemdelingenwet, dat een codificatie is van de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in het kader van artikel 20 van het VWEU.

In de beslissing stelt de gemachtigde van de burgemeester van Grimbergen enkel vast dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten heeft ingediend, in het bijzonder de documenten betreffende het ouderlijk gezag, het recht van bewaring en de daadwerkelijke zorg over de Belgische minderjarige referentiepersoon. De gemachtigde van de burgemeester maakt hierbij toepassing van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit en heeft daarmee zijn bevoegdheid uitgeput. Hij is immers niet bevoegd om standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoeker voldoet aan de in de wet voorziene grondvoorwaarden om het verblijfsrecht als familielid van een Belg erkend te zien, doch kan slechts beoordelen of verzoeker alle vereiste documenten heeft aangebracht om de minister of zijn gemachtigde toe te laten deze grondvoorwaarden te beoordelen, overeenkomstig artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit. In weerwil van verzoekers veronderstellingen komt het de verwerende partij enkel toe om na te gaan of alle gevraagde stukken werden neergelegd.

3.17. De Raad wijst er bovendien op dat, indien verzoeker van mening is dat hij wel voldoet aan de voorwaarden om zijn verblijfsrecht erkend te zien, het hem vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij hij dan wél tijdig alle nodige documenten voorlegt met betrekking tot de regeling van het ouderlijk gezag, het recht van bewaring en de daadwerkelijke zorg.

3.18. Het door verzoeker in zijn derde middelonderdeel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.19. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezinsleven aan te tonen alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.20. In zijn middel koppelt verzoeker de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM aan de verwijdering van het grondgebied, die hier niet aan de orde is. De gemachtigde van de burgemeester van Grimbergen kon zijn beslissing “*desgevallend*” in toepassing van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit vergezeld laten gaan van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar hij besloot dit niet te doen, hetgeen erop wijst dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers privé- en gezinsleven in België.

3.21. Voor zover het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn Belgische minderjarige dochter kan worden aanvaard, wijst de Raad erop dat verzoeker niet als een gevestigde vreemdeling kan worden beschouwd, waardoor zijn situatie als een eerste toelating dient te worden aanzien. Bijgevolg is geen toetsing vereist aan de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn huidig gezinsleven met de referentiepersoon in het gedrang komt door de loutere vaststelling dat hij in het kader van zijn aanvraag geen bewijs van het ouderlijk gezag had aangeleverd. Verzoeker toont ook niet aan op welke wijze het ‘hoger belang’ van zijn Belgische minderjarige dochter door de bestreden beslissing zou worden geschaad. Hij toont evenmin aan dat er een positieve verplichting zou rusten op de overheid om zijn verblijfsrecht te erkennen zonder dat hij duidelijkheid verschaft over zijn ouderlijk gezag over, recht van bewaring van en daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Belg. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen indien hij van oordeel is dat hij wel aan de documentaire voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoet. De Raad benadrukt bovendien dat artikel 8 van het EVRM geenszins verbiedt om het voorleggen van bepaalde stukken te vereisen alvorens te oordelen over de vraag of het verblijfsrecht al dan niet kan worden erkend.

3.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 20 van het VWEU en 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde van de burgemeester op onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het proportionaliteitsbeginsel, noch van de motiveringsplicht. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde van de burgemeester een manifeste beoordelingsfout maakte of dat er sprake is van machtsmisbruik.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN